

Ο ΣΕΝΕΚΙΟΣ ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ένα παραμύθι εμπνευσμένο από τους πίνακες ζωγραφικής του Π.Κλέε και τα συναισθήματα της χαράς και της λύπης.

Μια φορά και ένα καιρό στο διάστημα ζούσε ένα παιδί ο Σενέκιος ,ο γιός του βασιλιά Ήλιου. Ήταν ανήσυχο παιδί και πάντα έψαχνε να βρει κάτι που να συγκινήσει βαθιά την καυτή καρδιά του. Το σύμπαν είχε μια μαγευτική ησυχία. Αυτός όμως δεν ήταν ευτυχισμένος. Λυπημένος τριγυρούσε στο σύμπαν. Πάντα παρατηρούσε τον τρίτο κατά σειρά πλανήτη σε απόσταση από τον ήλιο .Το γαλάζιο του χρώμα τον θάμπωνε και του κινούσε την περιέργεια να δει τι υπάρχει εκεί, μήπως βρει κάτι που να του φέρει λίγη χαρά, ένα χαμόγελο .Ο πατέρας Ήλιος που τον αγαπούσε πολύ, κατάλαβε την επιθυμία του και έτσι του είπε πως όποτε θέλει μπορεί να φύγει και να πάει στον πλανήτη που επιθυμεί.

Ο Σενέκιος τον ευχαρίστησε και έφυγε για τον αγαπημένο του πλανήτη τη ΓΗ.

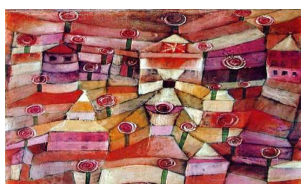

Όταν έφτασε στη ΓΗ , συνάντησε ένα αγόρι με έναν τεράστιο πολύχρωμο χαρταετό που του έδειξε το δρόμο για να φτάσει στη μεγάλη πόλη .

Προχώρησε αρκετή ώρα ,ώσπου φάνηκαν οι εκκλησίες της πολιτείας .Μπήκε μέσα και αντίκρισε χιλιάδες όμορφα χρωματισμένα σπιτάκια .Τι περίεργα που του φαινόταν. Οι άνθρωποι λοιπόν μένουν σ'αυτά τα μικρά ,χρωματιστά σπιτάκια. Περπατούσε γρήγορα στους δρόμους ,να προλάβει να δει καθετί που υπάρχει εκεί. Μια ευωδιά λουλουδιών του ξύπνησαν μέσα του ένα όμορφο συναίσθημα και άρχισε να νιώθει περίεργα.

Σε λίγο αντίκρισε μπροστά του ,ένα υπέροχο οικισμό ,τον οικισμό των Ρόδων.

Οι κάτοικοι του ήταν οικολόγοι και σέβονταν το Περιβάλλον.

Όλα ήταν φτιαγμένα με φυσικά μέσα και οικολογικά. Οι αυλές τους ήταν γεμάτα ρόδα .Από αυτά έφτιαχναν αρώματα, γλυκά ,κρέμες τις πουλούσαν και ζούσαν άνετα χωρίς να τους λείπει τίποτα. Ήταν ευτυχισμένοι. Ο Σενέκιος δε χόρταινε να παρατηρεί τον οικισμό των Ρόδων. Στο πρόσωπο του άρχισε να σχηματίζεται ένα χαμόγελο γλυκό. Η καρδιά του άρχισε να χτυπά με μουσικό ρυθμό. Να είναι άραγε αυτό σημάδι της χαράς , της ευτυχίας που ήθελε; Η λύπη του άρχισε να διαλύεται.

Ακούει μια φωνή να του φωνάζει.

-Περάστε μέσα παρακαλώ. Εδώ περάστε στον κήπο μας!

Ο Σενέκιος ακολούθησε τη φωνή .Στο τέλος του δρόμου φάνηκε ένας πανέμορφος κήπος με χρώματα που θα τα ζήλευε η παλέτα του ζωγράφου.

Ο κήπος άγγιξε την καρδιά του Σενέκιου και άρχισε να χοροπηδάει μέσα στα λουλούδια , να τρέχει γύρω από τα δένδρα , να προσπαθεί να σκαφαλώσει πάνω τους , να φάει από τους καρπούς τους, τι υπέροχα που ένιωθε.

Ξαφνικά ένας περίεργος ήχος βγήκε από τα χείλη του .

-Γέλιο ονομάζεται, μη φοβάσαι .Ακούστηκε πάλι η ίδια φωνή. Ήταν η φωνή των λουλουδιών του κήπου που τον προσκάλεσαν να μείνει για πάντα κοντά τους μέσα στην ομορφιά και το άρωμα τους.

Ο κήπος εξαφάνισε τη λύπη και χάρισε το χαμόγελο ,τη χαρά και την ευτυχία στον Σενέκιο και ο ίδιος με τη ζεστή καρδιά του και το φωτεινό πλέον χαμόγελο έδινε το φως και τη ζέστη που χρειάζονται τα φυτά για να ζήσουν. Ο πατέρας Ήλιος τον έβλεπε από ψηλά και χαιρόταν με την ευτυχία του παιδιού του.

Εμείς χαιρόμαστε καλύτερα που θα ψάχνουμε να βρούμε τη χαρά σε απλά πράγματα όπως ο Σενέκιος , για να μένει λίγο η λύπη μέσα μας ή να τη διώχνουμε για πάντα μακριά .

ΤΕΛΟΣ